

САВЕТ ЕВРОПЕ

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка бр. 17234/04
Горан ЖИВКОВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 4. новембра 2008. године на заседању Већа у саставу:

Francoise Tulkens, *председник*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danute Jočiene,
Dragoljub Popović,
András Sajó,
Nona Tsotsoria, *судије*

и Sally Dolle, *секретар Одељења*,

У вези с горњом представком која је поднета 29. априла 2004. године,
У вези са изјавом коју је Влада тужене државе доставила 1. јула 2008. којом тражи да Суд избрише ову представку са списка предмета и одговором подносиоца представке на исту,
После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносилац представке, г. Горан Живковић, је држављанин Србије рођен 1960. године и живи у Београду. Пред Судом га је представљао г. М. Богосављевић, адвокат из Велике Плана. Владу Србије („Влада“) представљао је њен заступник г. С. Царић.

Чињенице овог предмета, како су их странке доставиле, могу се сумирати на следећи начин.

1. Први поступак

К. М., бака подносиоца представке је 26. децембра 1996. године поднела парничну тужбу Другом општинском суду у Београду против З.М. и Н.Н., ради раскида уговора о доживотном издржавању и поништења уговора о купопродаји.

Предмет је 1999. године прослеђен Општинском суду у Жабарима.

После смрти К.М. 29. октобра 1999. године, тај суд је званично признао да је подносилац представке тужилац у сопствено име.

Општински суд у Жабарима је одржао неколико рочишта од 2000. године до 2002. године.

Сва рочишта заказана за 18. новембар 2005. године, 30. јануар 2006. године, 6. септембар 2006. године, 27. новембар 2006. године, 21. мај 2006. године и 31. мај 2006. године су, међутим, одложена, а рочишта заказана за 17. фебруар 2005. године и 22. фебруар 2007. године су прописно одржана.

Последње рочиште је изгледа било заказано за септембар 2007. године.

2. Други поступак

К. М. је 20. марта 1997. године поднела тужбу Другом општинском суду у Београду, ради накнаде изгубљене кирије и приступа одређеном стану.

Неодређеног дана предмет је прослеђен Општинском суду у Свилајнцу.

Пошто је предмет враћен на нижу инстанцу пре 3. марта 2004. године, Општински суд у Свилајнцу је одлучио 22. јуна 2004. године да обустави поступак док се не реши први поступак, за који се испоставило да се односи на предмет у овом случају.

ПРИТУЖБЕ

Подносилац представке се жалио због прекомерне дужине горе наведеног поступка, као и на његову свеопшту правичност и непристрасност.

ПРАВО

А. Притужбе на дужину поступка и одсуство делотворног домаћег правног лека

Дописом од 1. јула 2008. године, Влада је обавестила Суд да предложила једнострану декларација ради решења питања која су покренута представком.

Она је даље затражила од Суда да избрише представку у складу са чланом 37 Конвенције.

Декларацијом, потписаном од стране Владиног агента предвиђено је следеће:

„Изјављујем да је Влада Републике Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносиоца представке према члану 6 став 1 Конвенције и нуди да подносиоцу представке г. Горану Живковићу исплати износ од 4.500 евра *ex gratia* у вези с представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 17234/04.

Овај износ, који покрива материјалну и нематеријалну штету као и трошкове, платиће се у динарској против вредности без пореза који се може платити и на рачун [који наведе] подносилац представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума доношења пресуде Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада изражава жаљење што је дошло до радњи које су довеле до подношења ове представке.“

У допису који је Суд примио 8. септембра 2008. године подносилац представке је изнео мишљење да брисање предмета не би било оправдано.

Суд подсећа да се чланом 37 Конвенције предвиђа да он може, у било којој фази поступка, одлучити да скине представку са свог списка предмета. Чланом 37 став 1 (в) је посебно омогућено Суду да избрише предмет са свог списка ако утврди да „више није оправдано да се настави са разматрањем представке“, а у прошлости је то чинио на основу одређених једностраних декларација Влада тужених држава, чак и када су подносиоци представке остали код својих представки.

У том смислу, Суд ће пажљиво размотрити декларацију коју је Влада сачинила у конкретном предмету у светлу начела која произлазе из његове судске праксе (види *Tahsin Acar против Турске* [ВВ], бр. 26307/95, ставови 75 – 77, ЕЦХР 2003 – VI).

Суд примећује да је у извесном броју случајева утврдио природу и висину обавеза за државу уговорницу према члановима 6 и 13 Конвенције у вези са правом на суђење у разумном року (види, међу многим другим случајевима, *Cocchiarella против Италије* [ВВ] бр. 64886/01, ЕЦХР 2006, *Kudla против Пољске* [ВВ], бр. 30210/96, ЕЦХР 2000-IX, *Илић против Србије*, бр. 30132/04, 9. октобар 2007. године). У случајевима где је утврдио повреду ових чланова, Суд је доделио правичну надокнаду, а њен износ је зависио од посебних околности случаја.

С обзиром на природу уступака који су садржани у једностраној декларацији Владе у предметном случају, као и на износ предложене надокнаде (који се може сматрати разумним у поређењу са оним које је Суд доделио у сличним случајевима, када се узме у обзир чињеница да су само три године и једанаест месеци предметног поступка у надлежности Суда *ratione temporis*, пошто је Србија ратификовала Конвенцију 3. марта 2004. године), Суд налази да више није оправдано да се настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1 (в) Конвенције; видети, за релевантна начела, *Tahsin Acar*, цитиран у горњем тексту; *Haran против Турске*, бр. 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године).

Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1 *in fine*).

Сходно томе, треба га скинути с листе.

Пошто изгледа да предметни поступак још траје, треба приметити да одлука Суда о његовом брисању не прејудицира основаност потраживања подносиоца представке код домаћег суда нити, заправо, ни његову могућност да добије надокнаду за свако додатно процедурално закашњење до ког може доћи после датума ове одлуке.

Суд, на крају, подсећа да је, у складу с чланом 46 став 2 Конвенције, Комитет министара једино надлежан да надзире извршење правоснажних пресуда. Ако,

међутим, тужена држава не испуни своје обавезе из једностране декларације дате у овом случају, представка би могла да буде враћена на списак предмета Суда сходно члану 37 став 2 Конвенције (видети *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представке против Русије* (одлука), бр. 75025/01, ЕЦХР, 23. март 2006. године).

Б. Притужбе у вези са правичношћу и непристрашношћу предметног поступка

С обзиром да је поступак у питању још у току, Суд сматра да су ове притужбе преурањене и, као такве, недопуштене због неисрпљивања домаћих правних средстава, према члану 35, ставови 1 и 4 Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације тужене Владе у вези с притужбама које су изнете према члану 6 став 1 (у вези дужине поступка) и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета у оној мери у којој се она односи на горе наведену притужбу у складу с чланом 37 став 1 (в) Конвенције,

Проглашава остали део представке недопуштеним.

Sally Dollé
Секретар

Francoise Tulkens
Председник